

1

De vogels zongen uit volle borst in het kreupelhout.

De hellingen van het ravijn waren begroeid met een dicht ineengestremde massa bramen en zuurbes, volmaakt om in te nestelen en voedsel te vinden. Geen wonder dus dat het er wemelde van de vogels. Groenlingen lieten hun luide triller horen, barmsijzen en grasmussen kwetterden en aan één stuk door klonk de welluidende vinkenslag. *Slaat de vink, dan komt er regen*, dacht Milva, en ze keek naar de lucht. Geen wolkje te bekennen. *Maar de vink heeft altijd gelijk. En een beetje regen kunnen we goed gebruiken.*

Een plek als deze, tegenover de ingang van een ravijn, was een goede plaats om te jagen – vooral hier in de wildrijke bossen van Brokilon. De dryaden, die heersten over grote delen van de bossen, gingen zelden op jacht en mensen waagden zich nog zeldener in Brokilon. Een jager die uit was op vlees of een pels werd hier zelf de prooi. De dryaden van Brokilon waren genadeloos tegenover indringers. Dat had Milva ooit zelf ondervonden.

Nee, in Brokilon was geen gebrek aan wild. Toch had Milva al meer dan twee uur in het kreupelhout gewacht en niets te zien gekregen. Rondsluipen was uitgesloten: de droogte, die al meer dan een maand aanhield, had ervoor gezorgd dat de bosbodem bedekt was met een laag droge takjes en bladeren, die ritselden en kraakten bij iedere stap. In die situatie was doodstil en ongezien staan de enige manier om wild te verschalken.

Een atalanta was op de punt van haar boog gaan zitten. Milva joeg hem niet weg maar keek hoe hij zijn vleugels sloot en opende. Ze keek ook naar haar boog, die ze nog maar pas bezat en waarop ze niet uitgekeken raakte. Ze was een geboren boogschutteres en wist een goed wapen te waarderen. En wat

zij in haar handen had, was het beste van het beste.

Milva had in haar leven al heel wat bogen bezeten. Ze had gewone bogen van essen- en taxushout gebruikt, maar had die al gauw verruild voor de composietbogen waaraan elfen en dryaden de voorkeur gaven. Elfenbogen, geconstrueerd van laagjes hout en pees, waren korter, lichter en beter te hanteren; ze waren veel ‘sneller’ dan taxusbogen. Een pijl uit zo’n boog beschreef een vlakkere boog, bereikte het doel sneller en was daardoor minder windgevoelig. De beste exemplaren, met een vierledige buiging, werden aangeduid met het elfenwoord *zefhar*, omdat de vorm deed denken aan die rune. Milva had haar eerste zefhar verscheidene jaren gebruikt en kon zich al die tijd geen betere boog voorstellen.

Maar later had ze dan toch een betere boog gevonden. Die had ze natuurlijk aangetroffen op de Zeemarkt in Cidaris, beroemd om de vele vreemde en zeldzame zaken die zeelui meebrachten vanuit de verste uithoeken van de wereld, van overal waar een fregat of galjoen kon komen. Als ze maar even kon, bezocht Milva die markt en bekeek ze de uitheemse bogen. Ze had er een boog gekocht waar ze, dacht ze, jarenlang mee vooruit kon. De zefhar uit Zerrikanië, versterkt met gepolijst antilopehoorn, leek haar perfect. Maar nog geen jaar later had ze bij dezelfde marktkoopman nog zo’n zeldzame schoonheid gevonden.

De boog kwam uit het hoge noorden. Hij mat iets meer dan vijf ellen, was gemaakt van mahoniehout en had een volmaakt uitgebalanceerde greep, met platte, gelamineerde werparmen van verlijmd laagjes hout, gekookte pees en balein. Niet alleen de constructie verschilde van andere composietbogen, maar ook de prijs – en dat laatste was wat aanvankelijk Milva’s aandacht had getrokken. Maar toen ze het wapen had opgepakt en gespannen, had ze zonder te aarzelen en zonder af te dingen de prijs betaald die de koopman ervoor vroeg. Vierhonderd Novigradse kronen. Natuurlijk had ze zo’n gigantisch bedrag niet bij zich. Ze had betaald met haar Zerrikaanse zefhar, een bundel sabelpelzen, een klein, verfijnd, door elfen vervaardigd medaillon en een koralen camee met een snoer van rivierparels eromheen gewikkeld.

Nooit, geen seconde, had ze spijt gekregen van haar aankoop. De boog was ongelooflijk licht en nauwkeurig. Al was hij niet lang, de spankracht van de volmaakt gebogen werparmen van hout, pees en balein was indrukwekkend. Trok ze de van zijde en hennepvezel vervaardigde pees vierentwintig duim naar achteren, dan was de schietkracht vijfenvijftig pond. Zeker, er waren bogen die tachtig pond schoten, maar dat vond Milva overdreven. Een pijl uit haar vijfenvijftigponder legde een afstand van tweehonderd voet af in de tijd van twee hartslagen en had op honderd passen nog genoeg kracht om een hertenbok te spietsen of dwars door een ongeharnaste krijger heen te gaan. Milva schoot zelden op dieren groter dan een edelhert of op zwaar bepantserde mensen.

De vlinder vloog weg. De vinken gingen nog steeds tekeer in het kreupelhout. En nog steeds had ze geen wild in zicht gekregen. Milva leunde tegen de stam van een den en dacht aan wat er gebeurd was. Gewoon, om de tijd te doden.

De eerste keer had ze de heks er ontmoet in juli, twee weken na de gebeurtenissen op het eiland Thanedd en nadat de oorlog in Dol Angra was uitgebroken. Milva was na twee weken afwezigheid teruggekeerd naar Brokilon. Ze leidde wat er was overgebleven van een Scoia'taelcommando dat in Temerië was verslagen tijdens een poging om het door oorlog verscheurde Aedirn te bereiken. Daar hadden de Eekhoorns mee willen doen aan een opstand van de elfen in Dol Blathanna. Hun poging was mislukt, en ze zouden allemaal zijn omgekomen als Milva er niet was geweest. Maar ze hadden haar gevonden en waren erin geslaagd hun toevlucht te zoeken in Brokilon.

Meteen na haar terugkeer was haar verteld dat Aglais haar dringend nodig had in Col Serrai. Ze was een beetje verbaasd geweest. Aglais stond aan het hoofd van de genezeressen van de Brokilon-bossen, en de diepe vallei van Col Serrai met zijn grotten en warme bronnen was de plek waar de genezingen gewoonlijk plaatsvonden.

Ze deed wat haar gevraagd was, in de veronderstelling dat het ging om een elf die genezen was en die hulp nodig had om zich weer bij zijn commando te voegen. Toen ze de gewonde

hekser zag en te horen kreeg wat er aan de hand was, was ze woedend. Ze rende de grot uit, met haar haren achter zich aan wapperend, en voer uit tegen Aglais.

‘Hij heeft me gezien! Hij heeft mijn gezicht gezien! Begrijp je in wat voor gevaar ik nu verkeer?’

‘Nee, dat begrijp ik niet,’ had de genezeres koeltjes geantwoord. ‘Dat is Gwynbleidd, de heks, een vriend van Brokilon. Hij is hier al twee weken, sinds nieuwemaan. En het zal veel méér tijd in beslag nemen voor hij weer kan opstaan en normaal kan lopen. Hij smacht naar nieuws uit de wereld, naar nieuws over zijn dierbaren. En alleen jij kunt hem dat nieuws brengen.’

‘Nieuws uit de wereld? Ben je gek geworden, dryade? Weet je wat er tegenwoordig gebeurt in de wereld, buiten de grenzen van jouw rustige woud? Het is oorlog in Aedirn! In Brugge, Temerië en Redanië is de hel losgebroken, het is een slachtpartij! Op de aanstichters van de opstand op Thanedd wordt overal jacht gemaakt! Overal zijn spionnen en *an’givare*, verklikkers. Eén verkeerd woord, één verkeerde blik op het verkeerde moment en je maakt kennis met het roodgloeiende ijzer van de beul in een kerker! En jij wilt dat ik informatie ga lopen vergaren? Je wilt dat ik mijn nek riskeer? En voor wie? Voor een halfdooie heks? Wie is hij voor mij? Mijn eigen vlees en bloed? Jij bent echt niet goed bij je hoofd, Aglais.’

‘Als je begint te schreeuwen,’ had de dryade haar kalm onderbroken, ‘kunnen we beter wat dieper het bos in gaan. Hij heeft rust nodig.’

Milva had zich er niet van kunnen weerhouden om nog een keer naar de grot te kijken waar ze daarnet de gewonde heks had gezien. *Flinke vent*, dacht ze, *mager maar pezig. Zijn haren zijn wit maar zijn buik is zo plat als die van een jonge man. Ontberingen zijn zijn levensgezellen geweest, geen reuzel en bier...*

‘Hij was op Thanedd. Hij is een opstandeling.’

‘Hij is gewond. Hij heeft hulp nodig,’ zei Aglais schouderophalend. ‘De rest interesseert me niet.’

Milva zweeg geïrriteerd. De heks stond bekend om zijn zwijgzaamheid, maar Milva had de opgewonden verhalen ge-

hoord van dryaden in het oosten van Brokilon. Ze wist alle bijzonderheden over de gebeurtenissen van twee weken geleden. Over de tovenares met de kastanjebruine haren die op magische wijze was verschenen in de bossen van Brokilon; over de invalide met zijn gebroken arm en been die ze had meegenomen. Gebleken was dat die invalide de heksler was, bij de dryaden bekend als Gwynbleidd, de Witte Wolf.

Eerst had niemand er raad mee geweten, zo vertelden de dryaden. Beurtelings schreeuwde de verminkte heksler en viel hij flauw. Aglais legde noodverbanden aan, de tovenares vloekte en hilde. Milva geloofde er geen woord van: wie had er ooit een tovenares zien huilen? En later was er een bevel gekomen uit Duen Canell, van Eithné met haar zilveren ogen, de Vrouwe van Brokilon. Stuur de tovenares weg, had de heerseres over het woud van de dryaden gezegd. En zorg voor de heksler.

En zo gebeurde het. Milva had het zelf gezien. Hij lag in een grot, in een holte die was gevuld met water uit de magische bronnen van Brokilon. Zijn ledematen, op hun plaats gehouden door spalken en rekverbanden, waren bedekt met een dikke laag van de geneeskrachtige klimplant *conynhaela* en met plakken smeerwortel. Zijn haar was wit als melk. Merkwaardig genoeg was hij aanspreekbaar: normaal gesproken lag iemand die de magische behandeling met *conynhaela* onderging te ijlen.

‘Nou?’ De emotionele stem van de genezeres had haar uit haar mijmeringen gehaald. ‘Wat doen we? Wat ga ik hem vertellen?’

‘Dat hij naar de hel kan lopen,’ snauwde Milva, en ze tilde haar gordel op, waaraan een zware beurs en een jachtmes hingen. ‘En dat geldt ook voor jou, Aglais.’

‘Zoals je wilt. Ik ga je niet dwingen.’

‘Nee, dat zul je zeker niet.’

Ze was zonder om te kijken het bos in gelopen, tussen de spaarzaam groeiende dennen. Ze was boos.

Milva wist van de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden tijdens de eerste nieuwemaan in juli op het eiland Thanedd; de Scoia'tael raakten er niet over uitgesproken. Er was

een opstand uitgebroken tijdens het tovenaarscongres, waarbij bloed was gevloeid en koppen waren gerold. En alsof daarmee het sein daartoe was gegeven, hadden de legers van Nilfgaard Aedirn en Lyrië aangevallen en was de oorlog een feit. In Temerië, Redanië en Kaedwen hadden de Eekhoorns van alles de schuld gekregen. Een Scoia'taelcommando zou de opstandige tovenaars op Thanedd hebben geholpen. En het zou een elf of een half-elf zijn geweest die koning Vizimir van Redanië had doodgestoken. En dus waren woedende en wraakzuchtige mensen achter de Eekhoorns aan gegaan. Overall werd gevochten en rivieren van elfenbloed bevloedden het land.

Misschien is het waar wat de priesters zeiden, had Milva gedacht. Misschien is het einde echt ophanden. De wereld staat in brand, mensen hebben het niet alleen voorzien op elfen, maar ook op hun medemensen. Broeders heffen het mes tegen broeders. En een heksler doet aan politiek en schaaft zich achter de opstand... Een heksler, die verondersteld wordt om over de wereld te zwerven en de monsters te doden die eropuit zijn mensen te verslinden. Voor zover iemand zich kon heugen, had geen heksler zich ooit laten betrekken bij politiek of oorlog. Er was zelfs een legende over een dwaze koning die water droeg in een zeef, een haas in dienst nam als boodschapper en een heksler aanwees als zijn paleiswachter. En kijk, daar hebben we een heksler die gemene zaak maakt met opstandelingen en die de wijk moet nemen naar Brokilon om zijn straf te ontlopen. Ja, misschien is echt het einde van de wereld gekomen!

Ze was opgeschrokken toen ze een stem hoorde.

‘Dag Maria.’

Ze keek op. De kleine dryade die tegen een den geleund stond, had ogen en haren van zilver. De ondergaande zon vormde een nimbus om haar hoofd, tegen de achtergrond van de bomenmuur met zijn vele kleurschakeringen. Milva liet zich op een knie zakken en maakte een diepe buiging.

‘Gegroet, vrouwe Eithné.’

De heerseres van Brokilon stak een klein, halvemaanvormig gouden mes in haar gordel van lindebast.

‘Sta op,’ zei ze. ‘We gaan even wandelen. Ik wil met je praten.’

Lange tijd liepen ze door het schaduwrijke bos: de tengere dryade met haar zilveren haar en het lange meisje wier haar op vlas leek. Het duurde even voor een van beiden de stilte verbrak.

‘Je bent al heel lang niet in Duen Canell geweest, Maria.’

‘Ik had er geen tijd voor, vrouwe Eithné. Het is ver naar Duen Canell vanaf de Lynde, en ik... Maar dat weet u natuurlijk.’

‘Ik weet het. Ben je moe?’

‘De elfen hebben mijn hulp nodig. Tenslotte help ik ze op uw bevel.’

‘Op mijn verzoek.’

‘Natuurlijk, op uw verzoek.’

‘En ik heb nog een verzoek.’

‘Dat dacht ik al. De heks?’

‘Help hem.’

Milva bleef staan. Ze draaide zich om en brak een over het pad hangende twijg van een kamperfoeliestruik. Ze draaide de twijg even rond tussen haar vingers en gooide hem toen op de grond.

‘Een halfjaar lang,’ zei ze zacht, terwijl ze de dryade recht in haar zilveren ogen keek, ‘heb ik mijn leven geriskeerd door elfen naar Brokilon te begeleiden. Wanneer ze zijn uitgerust en hun wonden zijn genezen, moet ik ze weer het bos uit brengen zodat ze terug kunnen naar hun commando. Is dat te weinig? Heb ik niet genoeg gedaan? Bij elke nieuwemaan ga ik op pad, in het duister van de nacht. Ik ben al even bang voor de zon als een vleermuis of een uil...’

‘Niemand kent de bospaden beter dan jij.’

‘Hier in het bos kom ik niets te weten. Ik heb gehoord dat de heks wil dat ik nieuws verzamel door me onder de mensen te begeven. Hij is een rebel, de an’givare spitsen hun oren wanneer ze zijn naam horen. Ik moet angstvallig zorgen dat ik me niet in de steden vertoon. En wat als iemand me herkent? De herinnering is vers, het bloed is nog niet opgedroogd. Want het was véél bloed, vrouwe Eithné.’

‘Heel veel.’ De zilveren ogen van de oude dryade waren die van een vreemde. Ze waren koud, ondoorgrondelijk. ‘Inderdaad, heel veel.’

‘Als ze me herkennen, word ik gespietst.’

‘Je bent op je hoede.’

‘Wil ik het nieuws te weten komen dat de heks nodig heeft, dan kan ik niet op mijn hoede blijven. Dan moet ik vragen stellen. En het is nu erg gevaarlijk om nieuwsgierigheid te tonen. Als ze me te pakken krijgen...’

‘Je hebt contacten.’

‘Ze zullen me folteren. Tot ik doodga. Of ze laten me creperen in een kerker onder Drakenborg.’

‘Je bent me veel verschuldigd.’

Milva wendde haar gezicht af en beet op haar lip.

‘Dat is waar,’ zei ze op bittere toon. ‘Dat ben ik niet vergeten.’

Ze kneep haar ogen samen, haar gezicht vertrok en ze klemde haar tanden op elkaar. De herinnering was flauw zichtbaar onder haar oogleden. Het gruwelijke maanlicht in die nacht. De pijn in haar door een leren strik strak ingesnoerde enkel, de pijn in haar verwrongen gewrichten. Weer hoorde ze het suizen van de bladeren toen de boom plotseling recht op sprong. Haar schreeuwen, haar kreunen. Ze herinnerde zich de wanhopige, panische pogingen om zich los te worstelen en de alles doordringende angst die haar overmande toen ze beseftte dat ze zichzelf niet kon bevrijden. Het piepende touw. De deinende schaduwen. De zwaaiende, onnatuurlijke, omgekeerde wereld, met de aarde boven en de lucht beneden haar, de bomen waarvan de toppen omlaag wezen. Het bloed dat bonkte in haar slapen...

En bij dageraad de dryaden, in een kring om haar heen. Het zilverige lachen. *Dans dan, poppetje aan je touwtje, met je koppetje naar beneê...* Haar eigen piepende kreet die van iemand anders afkomstig leek. En toen de duisternis...

‘Inderdaad, ik heb een schuld,’ zei ze met opeengeklemd tanden. ‘Inderdaad, want ik was een mens die aan een boom hing, en u hebt het koord los laten snijden. Zolang ik leef, zal ik die schuld nooit kunnen inlossen.’

‘Iedereen heeft wel een schuld,’ antwoordde Eithné. ‘Zo is het leven, Maria Barring. Schulden en verplichtingen, betaling en aflossing... Iets doen voor een ander. Of misschien voor onszelf? Want in feite betalen we altijd terug aan onszelf en niet aan een ander. Elke keer dat we een schuld aangaan, lossen we die schuld af bij onszelf. Allemaal zijn we schuldeiser en schuldenaar in één persoon verenigd, en de kunst is om in onszelf de balans bij te houden. Wij betreden deze wereld als een heel klein stukje van het leven dat ons gegeven is, en vanaf dat moment zijn we altijd bezig met het terugbetalen van schulden. Aan onszelf. Voor onszelf. Opdat aan het einde debet en credit in balans zijn.’

‘Is die mens u dierbaar, vrouwe Eithné? Die... die heks?’

‘Ja. Ook al weet hij dat zelf niet. Ga terug naar Col Serrai, Maria Barring. Ga naar hem toe. En doe wat hij je vraagt.’

In de vallei kraakte het kreupelhout. Een takje knapte. Een ekster liet nijdig zijn kek-kek-kek horen en een paar vinken toonden het wit op hun vleugels en staart toen ze opvlogen. Milva hield haar adem in. Eindelijk.

Kek-kek, riep de ekster. Kek-kek-kek. Er knapte nog een takje.

Milva deed de glad gesleten leren beschermer op haar linkeronderarm goed en stak haar hand door de lus aan haar boog. Ze pakte een pijl uit de platte koker op haar heup. Automatisch controleerde ze de pijlpunt en de veren. De schachten kocht ze op de markt, waarbij ze gemiddeld een op de tien aangeboden exemplaren goedkeurde, maar de veren bracht ze zelf aan. Kant-en-klare pijlen hadden te korte en recht op de schacht geplaatste veren, terwijl Milva alleen spiraalvormig bevederde pijlen gebruikte, waarvan de veren nooit korter mochten zijn dan vijf duim.

Ze zette de pijl op de pees en tuurde naar de opening van het ravijn, waar een zuurbesstruik, zwaar van de rode bessen, een groene vlek vormde tussen de bomen.

De vinken waren niet ver weggevlogen en sloegen alweer. *Kom nou, beestje*, dacht Milva, die haar boog optilde en de pees terugtrok. *Kom nou, ik ben er klaar voor.*

Eerst kwamen er een paar hinden tevoorschijn, maar die liepen langs de rand van het ravijn, naar het moeras en naar de bronnen die de beekjes voedden die uitmondde in de Lynde. Toen dook er een jonge reebok op uit het ravijn. Een mooi exemplaar: wel zo'n veertig pond, schatte Milva. Hij hief zijn kop op, spitste zijn oren en wendde zich toen van haar af om aan de blaadjes van de struiken te knabbelen.

Met zijn achterwerk naar haar toe zou hij een gemakkelijk doelwit zijn geweest als er geen boomstam in de weg had gestaan. Zonder dat obstakel had Milva onmiddellijk geschoten. Raakte ze hem van achteren in zijn buik, dan zou de pijl zijn hart, lever of longen doorboren. En raakte ze hem in zijn lende, dan verwoestte de pijl een slagader en zou het dier snel vallen. Ze wachtte, met de pees naar achteren getrokken.

Het bokje hief zijn kop weer op, stapte achter de boomstam vandaan en draaide zich ineens om. Milva vloekte inwendig. Een schot van voren was onzeker: in plaats van de long zou ze de maag kunnen raken. Ze wachtte met ingehouden adem, proefde de zoutige smaak van de boogpees tegen haar mondhoek. Dit was een van de onschatbare voordelen van haar boog: had ze een zwaarder of minder goed wapen gehad, dan zou het haar niet lukken hem zo lang volledig gespannen te houden zonder vermoeide armen te krijgen of minder precies te kunnen richten.

Gelukkig! De bok liet zijn kop zakken, knabbelde aan een paar grassprietten die uit het mos staken en ging met zijn flank naar haar toe staan. Milva ademde kalm uit, mikte op zijn borst en liet de pees los.

Maar ze hoorde niet het knappen van ribben die door de pijl werden gebroken. De bok sprong op, schopte achteruit en vluchtte, vergezeld door het gekraak van droge takjes en het geknispert van opzij gegooide bladeren.

Verscheidene hartslagen lang stond Milva bewegingloos, versteend als een marmeren beeld van een bosgodin. Pas toen alle geluiden waren weggestorven, liet ze de hand bij haar wang en de boog zakken. Ze had zich de route waarin de bok was gevlucht in het geheugen geprent en ging rustig zitten, met haar rug tegen een boomstam. Ze was een ervaren jager,

van kinds af aan had ze gestroopt in de bossen van de leenheer. Haar eerste hinde had ze geschoten toen ze elf was en haar eerste veertienender op haar veertiende verjaardag, een wel heel gunstig voorteken. De ervaring had haar geleerd dat je nooit achter een aangeschoten dier aan moest rennen. Als ze goed had gemikt – en de mogelijkheid dat dat niet zo was, kwam niet bij haar op – zou de bok op niet meer dan tweehonderd passen van de ravijnopening moeten vallen. Haast zou de zaak er alleen maar slechter op maken. Het zwaargewonde dier zou, als het niet werd opgejaagd, na de eerste panische vlucht langzaam verder lopen. Maar maakte je hem aan het schrikken, dan zou het bokje er met halsbrekende vaart vandoor gaan en pas langzamer gaan lopen wanneer het ver weg was, over de heuvels.

Ze had minstens een halfuur de tijd. Milva plukte een gras-halm, stak die tussen haar tanden en verzonk weer in gedachten. De herinneringen kwamen terug.

Toen ze twaalf dagen later terugkeerde naar Brokilon, was de heks er al op de been. Hij trekkebeende nog wat en één heup wilde nog niet echt, maar hij liep. Het verbaasde Milva niet – ze kende de wonderbaarlijke geneeskrachtige eigenschappen van het water in Brokilon en van conynhaela. Ze was ook op de hoogte van Aglais' capaciteiten en was verscheidene malen getuige geweest van het verbazingwekkend snelle herstel van gewonde dryaden. En de verhalen over de uitzonderlijke taaiheid van heksers waren duidelijk niet louter mythen.

Ze ging niet meteen na aankomst naar Col Serrai, hoewel de dryaden erop zinspeelden dat Gwynbleidd ongeduldig wachtte op haar terugkeer. Ze stelde het bewust uit: ze was nog steeds niet blij met haar missie en wilde er eerst voor zichzelf uit zijn hoe ze de heks er tegemoet zou treden. Ze begeleidde Eekhoorns terug naar hun kamp. Ze deed uitgebreid verslag van voorvallen onderweg en waarschuwde de dryaden voor de plannen om mensen de grens langs de Lynde af te laten grendelen. Pas na de derde berisping nam Milva een bad, kleepte zich om en ging naar de heks.

Hij wachtte op haar aan de rand van een boswei, bij een

cederbosje. Hij liep op en neer, maakte af en toe een kniebui-
ging en kwam verend weer overeind. Kennelijk moest hij oefen-
ingen doen van Aglais.

‘En, heb je nieuws?’ vroeg hij meteen nadat hij haar had
begroet. Zijn stem klonk vlak, maar daardoor liet ze zich niet
misleiden.

‘De oorlog lijkt op zijn eind te lopen,’ antwoordde ze schou-
derophalend. ‘Ze zeggen dat Nilfgaard Lyrië en Aedirn ver-
pletterd heeft. Verden heeft zich overgegeven en de koning van
Temerië heeft een verdrag gesloten met de Nilfgaardse keizer.
De elfen in de Bloemenvallei hebben hun eigen koninkrijk ge-
sticht, maar de Scoia’tael uit Temerië en Redanië hebben zich
niet bij hen gevoegd. Ze vechten nog...’

‘Dat bedoel ik niet.’

‘Nee?’ Milva veinsde verbazing. ‘Ah, ik snap het. Goed, ik
ben naar Dorian geweest, zoals je gevraagd had, al was dat
een behoorlijke omweg. En de wegen zijn zo gevaarlijk ge-
worden...’

Ze zweeg en rekte zich uit. Ditmaal spoorde hij haar niet
aan verder te gaan.

‘Was die Codringher,’ vroeg ze ten slotte, ‘die je me vroeg
te bezoeken, een goede vriend van je?’

Het gezicht van de heks verried niets, maar Milva wist
dat hij haar meteen had begrepen.

‘Nee.’

‘Gelukkig maar,’ vervolgde ze onbewogen. ‘Want hij is niet
langer onder ons. Hij is in vlammen opgegaan, samen met zijn
kantoor. Alleen de schoorsteen en de helft van de gevel zijn
intact gebleven. In Dorian gonst het van de geruchten. Er
wordt verteld dat Codringher aan zwarte magie deed en giftige
brouwsels maakte; dat hij een pact met de duivel had gesloten
en dat het vuur van de duivel hem daarom heeft verteerd. En
er zijn er die beweren dat hij zijn neus in zaken heeft gestoken
waarmee hij zich beter niet had kunnen bemoeien, en dat hij
dat voortdurend deed. Iemand was daar niet blij mee en daar-
om hebben ze hem uit de weg geruimd en de hele handel in
de fik gestoken om de sporen uit te wissen. Wat denk jij?’

Ze kreeg geen antwoord en kon geen enkele emotie ont-

dekken op zijn lijkleke gezicht. En daarom ging ze verder, op dezelfde giftige, arrogante toon.

‘Het interessante is dat die brand en de moord op Codringher plaatsvonden tijdens de eerste nieuwemaan in juli, dus precies gelijk met die ongeregelheden op Thanedd. Alsof iemand had geraden dat Codringher daar iets over wist en ze hem naar bijzonderheden zouden vragen. Alsof iemand hem daarom bij voorbaat alvast het zwijgen op wilde leggen. Hoe denk jij daarover? O nee, jij zegt niets. Jij houdt je mond, dus laat me je dit vertellen: jouw activiteiten zijn gevaarlijk, net als al dat spioneren en vragen. Misschien is er iemand die naast Codringher ook nog anderen het zwijgen op wil leggen. Dat is hoe ik erover denk.’

Even zweeg hij. ‘Vergeef me,’ zei hij toen. ‘Je hebt gelijk. Ik breng jou in gevaar. Deze opdracht was te gevaarlijk voor...’

‘Voor een vrouw, wou je zeggen?’ zei ze. Ze gooide haar hoofd in haar nek en schudde met een bruske beweging haar nog natte haren van haar schouder. ‘Is dat wat je wou zeggen? Worden we opeens galant? Oké, ik zit op mijn hurken te pissen, maar mijn mantel is gevoerd met het vel van een wolf, niet van een haasje. Noem mij geen lafaard, want je kent me niet.’

‘Ik ken je wél,’ zei hij op rustige toon, zonder te reageren op haar boze stemverheffing. ‘Jij bent Milva. Je brengt Eekhoorns in veiligheid door hen naar Brokilon te leiden zonder dat ze gevangen worden. Je moed is me bekend. Maar om jou roekeloos en zelfzuchtig in gevaar te brengen...’

‘Malloot!’ viel ze hem scherp in de rede. ‘Maak je zorgen om jezelf, niet om mij. Maak je zorgen om dat jonge meisje!’

Ze glimlachte laatdunkend, want deze keer veranderde zijn gezichtsuitdrukking wél. Ze zweeg met opzet, wachtend op verdere vragen.

‘Wat weet je?’ vroeg hij eindelijk. ‘En van wie?’

‘Jij had je Codringher,’ snoof ze, en trots hief ze haar hoofd. ‘En ik heb mijn eigen contacten. Contacten met scherpe ogen en oren.’

‘Vertel het me, Milva. Alsjeblieft.’

‘Na de onlusten op Thanedd,’ begon ze, na even te hebben gezwegen, ‘brak overal de hel los. De jacht op de verraders begon, vooral op tovenaars die heulden met Nilfgaard en op andere overlopers. Een paar werden er gepakt, anderen verdwenen spoorloos. Je hoeft geen licht te zijn om te snappen waar ze naartoe zijn en onder wiens vleugels ze zich verschuilen. Maar er werd niet alleen jacht gemaakt op tovenaars en verraders. Ook een Eekhoorncommando onder aanvoering van de beroemde Faoltiarna hielp de rebelse tovenaars op Thanedd. Dus wordt hij nu gezocht. Er is een order uitgegaan dat iedere gevangen elf moet worden gefolterd en ondervraagd over het commando van Faoltiarna.’

‘Wie is die Faoltiarna?’

‘Een elf, een Scoia’tael. En een geweldige luis in de pels van de mensen. Er staat een gigantisch bedrag op zijn hoofd. Maar er is nog iemand die ze zoeken. Een Nilfgaardse ridder die op Thanedd was. En ook...’

‘Ga door.’

‘De an’givaré vragen naar een heksere die luistert naar de naam Geralt van Rivia. En naar een meisje, Cirilla. Die twee moeten levend gevangen worden. Zo luidt de order, op straffe des doods: als een van jullie gevangen wordt, mag jullie geen haar worden gekrenkt, er mag nog geen knoop van je kleren worden gerukt. O! Jullie moeten hun wel enorm dierbaar zijn als ze zo bezorgd zijn om jullie gezondheid...’

Ze zweeg abrupt toen ze de uitdrukking op zijn gezicht zag: de onnatuurlijke beheersing was verdwenen. En opeens schaamde ze zich.

‘Maar die jacht op jou is kansloos,’ zei ze vriendelijk. ‘In Brokilon ben je veilig. En het meisje krijgen ze ook niet levend te pakken. Toen ze de puinhopen op Thanedd doorzochten, van die magische toren die is ingestort... Hé, wat is er?’

De heksere wankelde, leunde tegen een ceder en liet zich moeizaam naast de boomstam op de grond zakken. Milva sprong achteruit toen ze zag dat zijn toch al witte gezicht ineens doodsbleek was geworden.

‘Aglais! Sirssa! Fauve! Kom vlug! Verdomme, hij valt flauw! Hé, heksere!’